

нямаш в джеба си нито две пари, които да ти тежат, мислел си Хайнц и подскокнал край един поток.

Това било тжкмо в началото на пролетта. Всички реки и потоци се топели и влачели ледове. Над нивите и ливадите чуруликали чучулиги.

— О, и аз мога да свиря! казал Хайнц, седнал на един камък сред потокът, извадил си свирката и засвирил. И птиците почнали да хвжркат толкова близо до него, че засягали с крилцата си шапката му. И от свирнята му се разиграли рибите в потока.

Когато Хайнц огладнявал, убивал с лжка си заек и го опичал. Попаднел ли в непроходимо място, изваждал меча си и си отварял пжт.

Вечерно време той свирел из селските кжщи и получавал храна и подслон.

Той ходел навсякжде леко и живо, винаги усмихнат като пролетното слжнце. И хората, които го срещали, изглеждали го и казвали: „Ето един весел момжк!“

II.

Тжй той пристигнал до царския палат. И видял той, че по околните стени били залепени обявления, в които се казвало, че пжрвия царски служител умрял; който иска да го замести, да заяви.

— Да си опитам щастieto! помислил си Хайнц, и влязъл в палата.

Царя седел на своя трон и изглеждал много уморен от приемането на много предлагащи да заемат свободната служба. До него, на висок стол, стояла джщеря му, клателя крака и яла от една кошница череши.

— Добжр ден, царю, казал Хайнц.

— Добжр ден, синко, отговорил царя. — Кой си ти и защо си дошъл?

— Аз се казвам Хайнц, отвжрнал момжка. Желая да заема мястото на починалия ви пржв служител. Всеки има право да изяви своето желанне.

— Бива ли те за тази с голяма отговорност служба? запитал царят и погладил джлгата си брада.

— По-напред ще се опитам и тогава ще ви кажа, отговорил Хайнц.

Царят и джщеря му се спогледали. В това време тя изплюла няколко черешови костилки на скжпия келим, който покривал стжлбичките пред царския трон.